

[Albertsen.]

for, men samtidig må det erkendes, at netop den foreslåede ændring indebærer en mildnelse af de straffebestemmelser, der hidtil har været gældende vedrørende smitte med kønssygdomme. Det er en betragtelig mildnelse, der foregår, idet strafmaksimum nedsættes fra 4 år til 2 år. Ydermere vil det, hvor der er tale om uagtsom smitte, ofte være muligt at klare sagen med et bødeforlæg. Nærværende lovforslag er altså i sit sigte rigtigt, og jeg kan altså anbefale de foreslåede ændringer.

Jeg vil imidlertid gerne fremføre et par principielle betragtninger. Det ville måske være hensigtsmæssigt, om man i sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet overvejede muligheden for, at vi i stedet for en speciel lovgivning alene for kønssygdomme og én for epidemiske sygdomme fik en fælles epidemilovgivning. Jeg tror, at når der her i landet i forbindelse med debatten om problemer af denne art ofte anlægges en moraliserende og vel ikke så sjældent endda fordømmende tone, når det drejer sig om medborgere, som bliver ramt af de sygdomme, vi her drøfter, hænger det måske netop sammen med, at vi har en lovgivning, der alene tager sigte på disse problemer. Hvis vi fik en fælles lovgivning vedrørende de epidemiske sygdomme, var det muligt, at noget af den tone, der ofte fornemmes i debatten om disse problemer, ville forsvinde.

Jeg har haft lejlighed til at drøfte spørgsmålet med folk, der i embeds medfør har med disse ting at gøre, og der er over for mig anført den betragtning, at vi egentlig på dette felt i Skandinavien indtager et særstandpunkt i forhold til andre lande. Det er endog blevet karakteriseret således af vel nok en af de største kapaciteter på dette område, at vi her i Skandinavien næsten befinder os som i den sorteste middelalder i henseende til den holdning, vi indtager, sammenlignet med de fleste andre lande. Hvorvidt dette standpunkt er helt korrekt, skal jeg ikke kunne sige; jeg nævner det kun som udtryk for den pågældende fremtrædende embedsmands opfattelse.

Når man tænker på hele det straffeapparat, der sættes i gang, den forfølgelse, der måske endog kan være tale om, kan man vel nok stille sig selv det spørgsmål, om det egentlig er så meget værd i praksis. Jeg kan

i denne forbindelse meddele, at efter hvad der er oplyst over for mig af Københavns sædelighedspoliti, blev der i 1964 i medfør af denne lovgivning indledt strafforfølgning over for 3 personer, og sagen blev frafaldet i de to tilfælde; kun i ét tilfælde blev der tale om straf efter de hidtil gældende lovbestemmelser. Det vil altså sige, at det er overordentlig beskedent og begrænset, men alligevel har man hele dette apparat.

Jeg mener, det vil være rimeligt at overveje, om man ikke skulle anlægge et pædagogisk og forebyggende synspunkt snarere end det fordømmende og straffende, som hidtil har præget holdningen og præget administrationen. Jeg tror, det ville være nyttigt — måske den højtærede indenrigsminister kunne overveje det sammen med sin kollega, undervisningsministeren — med en effektivisering af seksualundervisningen i hele landet. Det er jo ikke ukendt, at der er et stort antal kommuner, hvor en sådan undervisning ikke finder sted. Det er også et spørgsmål, om netop problemet i skolerne bliver omtalt på en sådan måde, at det giver en virkelig viden, som kan være med til at forhindre, at ikke mindst unge mennesker får kønssygdomme.

Det er jo et ganske betragteligt antal medborgere, der får disse sygdomme; det drejer sig om en lille halv snes tusinde om året, og det er klart, at et tal af denne størrelse må give anledning til alvorlige overvejelser. Der er i øjeblikket undersøgelser i gang, hvor igennem man søger at konstatere, i hvilket omfang de pågældende sygdomme berører ikke mindst unge mennesker, og det er meget naturligt, at man beskæftiger sig dermed, idet vi fra sædelighedspolitiets virksomhed i København ved, at det i aldeles overvejende grad er de helt unge, der rammes. Gennemsnitsalderen ligger omkring 20-21 år. Men statistikken arbejder i øjeblikket kun med alle de medborgere mellem 15 og 64 år, der får disse sygdomme, og så dem over 64 år. Det er klart, at de 99,5 pct. hører under den første gruppe. Jeg tror, det ville være nyttigt, om man fik en mere nøjagtig statistik på dette felt.

Heldigvis er det således, at de moderne helbredelsesmidler har gjort det lettere at helbrede disse sygdomme; men jeg tror, at der stadig væk hersker en ikke ringe uviden-